

[Viggo Starcke.]

sidst russerne følehornene tilbage. De gjorde det i Persien. De har ikke blandet sig direkte i Koreakrigen. De har, selvom de protesterede, fundet sig i freden med Japan og i ordningerne med Vesttyskland. Man kan se forskelligt på problemerne, men jeg kan ikke se andet, end at disse ting ikke var gået helt fredeligt af, medmindre Atlantpagten havde været en realitet og Danmark havde været medlem af den.

Formanden: Jeg skal her udsætte mødet; det genoptages kl. 20¹⁵.

Mødet udsat kl. 18²⁰.

Mødet genoptaget kl. 20¹⁵.

Formanden: Med skrivelse af dags dato oversender landstingets formand

Forslag til lov om udlån til statshusmandsbrug m. m.,

forslag til lov om udlån til arbejderboliger på landet og

forslag til lov om forlængelse af den midlertidige værnepligtslovgivning,

hvilke lovforslag er vedtaget af landstinget. Lovforslagene forelægges herved. Eksemplarer vil blive omdelt.

Forhandlingen genoptoges.

Inger Merete Nordentoft: Det er ikke 14 dage siden, ofrene for katastrofen på Holmen blev bisat under hele Danmarks deltagelse. Titusinder stod på gaden for at vise de efterladte deres medfølelse og hundredtusinder fulgte gennem radioen højtideligheden. Også jeg var dybt bevæget, da jeg i Domkirken så den ene sørgende skare efter den anden følge dem, de holdt af, og som nu så brat var revet bort fra dem på grund af krigsforberedelserne i denne by. Og mine tanker gik tilbage til en dag i Notre-Damekirken i Paris, da jeg pludselig stod overfor

en uanselig mindeplade, der kort og knapt berettede, at 6 millioner havde mistet livet i den første verdenskrig. Da forstod jeg i et glimt, hvilket ufatteligt tab her var lidt. Siden dengang har talløse millioner mistet livet; alene den sidste verdenskrig kostede 15 millioner soldater livet, medens ikke mindre end 30 millioner civile, børn, kvinder, gamle og syge blev dræbt.

Siden er der udgydt en stadig strøm af blod: i Indonesien, i Vietnam og på Malaya, og endelig har Koreakrigen efter opgørelser i juli kostet 5 millioner koreanere og en halv million såkaldte FN-soldater livet. Hvilken ufattelig sum af menneskeliv, og hvilket ufatteligt tab for menneskeheden. Tænk på de mange millioner ødelagte hjem, på de stakkels ensomme kvinder, på fædre og mødre, der har set deres børn blive lemlæstet og dræbt, på børn, der har stået forladt ved deres forældres lig. Betyder millioners tårer og kval intet? Er det sådan, at tanken standser overfor denne ufattelige mangedobling af den sorg og gru, vi her lige har oplevet? Fatter tanken ikke alt, hvad menneskeheden har mistet ved disse uerstattelige liv? Formår vi bedre at stille os spørgsmålene: Hvor er de huse, de dræbte skulle have bygget? Hvor er de ting, deres hænder skulle have lavet, de tanker, de skulle have tænkt, de bøger, de skulle have skrevet, den musik, de skulle have skabt? Ja, hvor er den trykthed, den omsorg og opdragelse, de skulle have givet deres børn? Den er aldrig virkeliggjort, den har aldrig eksisteret. Dér, hvor de dræbtes fredelige virke skulle have sat sig spor, findes intet, intet andet end tomhed! Er det da ikke på tide, at man standser dette vanvid, er det ikke på tide, at man gør sig klart, at eet års forhandling er bedre end een dags krig? Er det ikke på tide, at man forstår, at forskellige økonomiske og politiske systemer kan leve ved siden af hinanden, og at de må og skal leve ved siden af hinanden, hvis vi ikke skal blive den generation, som ødelagde alt, hvad tidligere generationer har bygget op?

I sin berømte tale til den amerikanske kongres den 6. januar 1941 proklamerede Roosevelt de fire friheder: ytringsfrihed, religionsfrihed, frihed for nød og frihed for frygt, og han tilføjede: menneskenes fire friheder er lige så uundværlige elementer i tilværelsen som luft og sol, salt og brød.